

விபலந்தம்

● சேனா

● An eminent Scholar
with spiritual Valour

● எங்கள் அகத்தியன் இவன்

● மட்டக்களப்புப் ‘பொதிகை’யிலிருந்து
இயமலைச் சொல்வதோ.....

கல்விஞர் வாக்கறையாலை ஸ்டா

வினாக்கள்

வினாக்கள்

வினாக்கள் விடைகள்

வினாக்கள் விடைகள்

வினாக்கள் விடைகள்

புதிய நூல்
23.3.92

விபலந்தம்

கவிஞர் வாக்ரைவானன்

(ஆசிரியர், தமிழ்த்துறை, புனித - பத்திரிசியார் கல்லூரி,
யாழ்ப்பாணம்.)

இது ஒரு
'பழனம்' வெளியீடு.

முதற்பதிப்பு: பங்குனி 1992.

உரிமை: செல்வி - கோமகள். அரியரத்தினம்.

வெளியீடு: 10.

விலை: ரூபா 20-00

உங்களோடு...

நவத்திரு விபுலாநந்த அடிகள் தமிழறிஞர்களிலே சற்று வித்தியாசமானவர்.

இந்த வேறுபாட்டிற்கு அவர் இதயத்திலிருந்து ஊற் றெடுத்துப் பாய்ந்த உலகளாவிய உணர்வே காரணமாகும்.

தமிழுத் தாயாகவே வணங்கிய அவர், ஆங்கிலத்தையும் அணைத்து மகிழ்ந்தார். அகத்தியனாகவும் இளக்கோவாகவும் காட்சி அளித்த அடிகளார், சேக்ஸ்பியரோடும், ஷல்லியோடும் செந்தமிழ்க் கண்ணி கை குலுக்குவதைக் கண்டு உண்மையிலேயே பரவசப்பட்டார்.

இதைப் போலவே -

இந்து மதத் துறவியான அவர், யேசுமதத்தை எத்தகைய விமர்சனங்களுக்கும் உட்படுத்தவில்லை. இராமகிருஸ்னரின் உண்மையான சீடராகவே விளங்கினார்.

சங்க இலக்கியங்களின் வணப்பில் சந்தோஷம் கண்ட அவர், பாரதி இலக்கியங்களையும் வாஞ்சையோடு படித்தின்புற்றார். பழைமக்கும் புதுமைக்கும் ஒரு பாலம் அவர்.

இறுதிவரை, தமிழக்காகவும், தாம் சர்ந்த மறைக்காகவும் வாழ்ந்த இந்தத் துறவி, மிகப் பெரிய ஞானிகளில் ஒருவராகவும் பிரகாசித்தார். அடிகளாரின் அரிய படைப்புக்களே மேற்படிக் கூற்றினை அரண் செய்யும்.

சுவாமிகள் நூற்றாண்டு விஹாவைத் தமிழுலகம் கொண்டாடும் இச் சமயத்தில் அவர் தம் சொந்த மன்னை சேர்ந்தவன் - அவரால் மட்டக்களப்பில் படைக்கப்பட்ட அறி வாலயம் - சிவாநந்த வித்தியாலயத்தின் பழைய மாணவர்களில் ஒருவன் என்ற வகையில் இச் சிறு நூலினை வெளி யிடுவதில் நான் உண்மையிலேயே பெருமைப்படுகின்றேன்.

வாழ்க, வான்புகழ் கொண்ட

சுவாமி விபுலாநந்தர்.

பழனம்,

உடுவில் தெற்கு, உடுவில்.

அன்பன்

10-3-92

வாக்கரை வாணன்

ஓரு

வைகாசிப் பூரணனயின் போது

உயிர் நீத்த

என் அண்ணன்

தீரு. சந்தியாப்பிள்ளை

குணஷத்தினம்

அவர்களீன்

பாதங்களீல்

இந்துால்

ஓரு

படையல்!

தேனாடு

வானது பொழியும் மாரி
 வனப்புறு மலர்க ளெல்லாம்
 தேனது பொழியும் தேரில்
 தெஞ்றவின் பவனி செல்லும்
 ஆனது பொழியும் பாலாய்
 ஆற்தன் வெள்ளம் போல
 மீனது பொழியும் பாடல்
 ரிதந்திடும் நிலவுத் தோணி.

தேர்தனில் ஏறித் தெஞ்றல்
 தீசையெலாம் இனிக்கத் தானே
 ஊர்வல மாகச் செல்லும்
 ஒவ்வொரு லீடுந் துள்ளும்
 ஆரோவர் என்பார் மக்கள்
 அதற்குளே ஓடிப் போகும்
 வார்கடல் போலும் வாசம்
 வந்தவர் கதையைக் கூறும்.

ஊரெலாம் களரி யாகும்
 உற்சவக் கால மாகும்
 சிர் மிகு நாட்டுக் கூத்து
 செலியினில் தேனைப் பாய்ச்சும்
 பேர் மிகு கலைக ளெல்லாம்
 சிறந்த எம் பூழி யென்றும்
 ஓர் பெரும் அரங்க மாகும்
 உயிர்க்கலை வாழும் தேசும்.

ஆறதன் கரையின் ஓரம்
 அணி செயும் தென்னாஞ் சோலை,
 சோறது வழங்கும் பாளை
 சுகமது பொழியும் தாழை
 சேறது கலங்கப் பாயும்
 'செங்கணன்' லின்கள் கூட்டம்
 போரது தொடுத்தாற் போல
 போய் வீழும் புன்னைக் காடு.

வாயது ஊறச் செய்யும்
 வயல்வெளி - குருவி கோக்கு
 தாயது முடியின் மீது
 தாம் வீளையாடி நீற்கும்
 பாயது வீரித்தாற் போலும்
 பசுமையின் அழுகுக் கோலம்
 காயகல் பழங்களோடு
 காவரண் செய்யும் நாடு.

நாட்டுனில் இடமேயில்லை
 நான் குடி யிருக்க வென்று
 காட்டினைத் தணதாய்க் கொள்ளும்
 காரிருள், பறவை யெல்லாம்
 பாட்டினைத் தேணாய்ச் சிந்தும்
 பாய் முயல் மாங்க ளெல்லாம்
 தேட்டுனில் மயக்கம் கொள்ளும்
 திருவளர் எங்கள் தேசம்!

எங்கள் அகத்தியன் இவன்

மட்டக்களப்பு
அவன்
பிறநீத மன்
அது ஒரு
மலர் மஞ்சமாக
அவனை
மயக்கியதுவாடு.

என்றாலும்,

இவையெல்லாம்
வெறும் சொற்பனம்
என்று அவன்
அறிவு சொன்னதனால்
அன்னத்தையும்
அநானத்தூக்கி விட்டு
அவன் ஓர்
அரசனைப் போல
வெளியேறினான்.

இதனை
எதிர்பார்த்திருந்த
சிவாஸந்தர்
எதிரே வந்தார்
இறுகத் தழுவிக் கொண்டார்

துறவறும் என்னும்
மகுடத்தைத் தனது
தலையின் மீது
அவன் நூக்கி
வைத்த போது

சைவமும் தமிழும்
சந்தோஷம் கொண்டாடினா.

துறவி அவன்
என்றாலும்
தமிழ்த் தோகையை
அவனால்
தூர வைக்க
முடியவில்லை.

பரம சிவனைப் போல
அவளைத் தன்
பக்கத்தில்
வைத்துக் கொண்டான்.

அன்னாமலை
பல்கலைக் கழகத்தில்
இந்த அகத்தியன்
அடியெடுத்து
வைத்த போது தான்
தெண்ணாடே
உயர்ந்தது.

பண்டிதப் பஸ்லக்ஷில்
அவன் பவனி
வந்த போதும்
பாரதி தமிழை
பல்கலைக் கழகத்தில்
அங்கேற்றி
வைத்தான்.

கஸ்லாகக் கிடந்த
அகலிகை
இராமன்
கால் பட்ட போது
உயிர்த்தெழுந்தாளாம்.

இதைப் பேரல்
இலங்கைப்
பல்கலை கழகத்திற்குள்
இவன்
எழுந்தருளிய
பின்பு தான்
எங்கள் தமிழ்
எழுந்து நின்றது.

தமிழைப் போலவே
இவன்
ஆங்கிலத்தையும்
தழுவி மகிழ்ந்ததனால்
தான்
ஷ்டல்லியும் மில்ரனும்·
எங்கள்
சிளேசிதர் ஆணார்கள்.

வடக்கில்
இவன் வாழ்ந்த போதே
மேற்குலகம்
தமிழின் மேன்மையை
உணர்ந்து கொண்டது.

தமிழுலகம் கண்ட
தாகூர்
சிவராந்த வித்தியாலயம்
இவன் சிந்தக்கிளிய
சாந்திநிகேதன்.

இசையே
இவனது இயக்கம்.

இமயமலைச் சாரலில்
இவன்
இருந்த போதும்
இளங்கோவின்
அரங்கேற்றக் காதையே
இவன்
இதயத்தில் இருந்தது·

இசைத் தேணைச்
சுவைப்பதில்
இளங்கோவின்
தம்பி இவன்.

ஏன் -
இரத்த உறவும் கூட!

எப்படி?

சேரத்தாய் பெற்ற
செல்வந் தானே
எங்கள்
மட்டக்களப்புச் சீமாட்டி!

இசை,
இவனை
வசமாக்கியதற்கு
இன்னுமொரு
காரணம் இருக்கின்றது.

நிலவுப் பால்
நிறைந்து வழியும்
நேரங்களில்

மட்டக்களப்பு வாவி
யீன்கனுக்கு
மதுபோதை
ஏற்படுதல் உண்டு.

அப்போதெல்லாம்
அமுத இசை
தெப்யமாக மேலே
தேரேறி வரும்.

நேரில் இந்த
இன்பத்தை
நெஞ்சாரப் பருகிய
எங்கள் இளங்கோ

இசை என்னும்
பெண்ணைத் தன் னோடு
இருத்திக் கொண்டான்.

இதனால்ன்றோ
அவனது இசைக்கொடி
இன்னும் பறந்து
கொண்டிருக்கிறது!

மட்டக்களப்பு 'பொதிகை'யிலிருந்து இமயமலைச்சாரல் வரை...

இவங்கையின் கிழக்குப் புலம் இயற்கை அழகின் இருப்பிடம். சொக்க வைக்கும், செந்தமிழ்ச் சொல்வளத்தின் சொந்தக்காரர்கள் இந்த மண்ணின் மக்கள். முத்தமிழில் ஒன்றான் 'நாட்டுக்கூத்து' கிழக்குத் தேசத்தின் மூச்சாகவே விளங்குகின்றது. இனிமை மிகு நாட்டார் பாடலின் ஆட்சியும் இங்கே தான் எடுப்பாக நடை பெறுகின்றது.

இத்தகைய பெருமையிகு நாட்டினை, மகாவலிகங்கை, வடபால் திருக்கோணமலையென்றும், தென்பால் மட்டக்களப்பு என்றும் இரு கூறாகப் பிரிக்கின்றது.

தென் பிரதேசத்தின் மத்தியில் தென்னைமரச் சூழலிலே வீற்றிருந்து எல்லோர் இதயங்களையும் கவர்ந்திருத்துக் கொண்டிருக்கின்றாள் 'மட்டக்களப்பு வாவி' என்னும் மங்கை நல்லாள். 'மட்டானான நீர் நிலை' எனும் பொருளாமைந்த இவ்வாவியின் பெயரே அது அணி செய்யும் நாட்டிற்கும் பெயராயிற்று என்பர்.

மட்டக்களப்பு என்னும் பெயர்ச் சொல்லுக்கு வேறு பொருள் சில கூறப்பட்டிரும், அதன் அளவிறந்த வளம் குறித்து, மட்டு (தென்) நிலைந்த நாடு என்ற மக்கள் போற்றி மகிழ்வர்.

இது போல இன்னும் பல சிறப்புக்களையும் மாண்மியங்களையும் கொண்டிலங்கும் மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தின் தென்பால் இருபத்தேழு மைல் தொலைவிலுள்ள 'காரை தீவு' என்னும் சிற்றூரில் 189 ½ ம் ஆண்டு பங்குளித் திங்கள் 27 - ம் நாளில் தேவன்றினர் சுவாமி விபுலாந்தர். தந்தை பெயர் சாமித்தம்பி. தாயார் பெயர் கண்ணம்மை. பெற்றார் தம் பிரிய மகனுக்கிட்டு மகிழ்ந்த நாமம் மயில்வாக னன் என்பதாகும்.

கிராமியச் சூழவின் கிணகிஞப்பில் தமது ஆரம்பக்கள்வி யைத் தொடர்ந்த மயில்வாகனன், சரியாகப் பத்து ஆண்டு களுக்குப் பின்பு கல்முனை ‘மெதடிஸ்ற்’ கல்லூரியில் காலடி எடுத்து வைத்தான். வீட்டிலேயே, ஆங்கிலக் கல்வியின் நறுமணத்தை நுகர்ந்த அந்தப் பின்சு உள்ளம் மேலும் நான்கு ஆண்டுகள் அந்த மேற்கு நாட்டு மொழியை, அங்கு அனுபவிப்பதில் ஈடுபட்டது. அதன்பின் மட்டக்களப்பு புனித மிக்கேல் கல்லூரி, மழலை மயில்வாகனனுக்கு கல்விய முதல்தை வழங்கும் பணியை மகிழ்ச்சி யோடு ஏற்றுக் கொண்டது.

சின்னவையதில் மயில்வாகனனுக்குச் செந்தமிழையும் ஆங்கிலச் செலவுத்தையும் தந்து களித்தவர்களில் ஆசிரியர் குஞ்சித்தம்பி வசந்தராச பிள்ளை சிவகுரு நாதபிள்ளை முதலாணோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

தமது பதினாறாவது வயதில் தரணி புகழ் ‘கேம்பிரிட்ச்’ (Cambridge) பல்கலைக்கழகத்தால் நடத்தப்பட்ட தேர்வில் சித்தியடைந்த மயில்வாகனன் ஒரு சில ஆண்டுகளில் பயிற் றப்பட்ட ஓர் ஆங்கில ஆசிரியரானார். ஆசிரியர் அவர்களை மட்டக்களப்பு, புனித மிக்கேல் கல்லூரி விரும்பி அழைத்துத் தனது ஆசிரியர்களில் ஒருவராய் ஆக்கிங் கொண்டது.

ஆசிரியர்பனி ஆற்றும் போதே அறிவு கார் நால்களை கற்பதில் அதிக ஆர்வம் காட்டிய திரு மயில்வாகனன் 1915 - ம் ஆண்டில் பொறியியற் கல்லூரி (Technical college) யின் ‘டிப்ரோமா’ பட்டமும், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் பண்டிதர் தேர்வில் (1916) சிந்தியும் பெற்றுச் சிறப்படைந்தார் இலங்கையிலேயே முதன் முதலாகப் பண்டிதர் தேர்வில் சித்தியடைந்த பெருமை மட்டக்களப்பு மயில்வாகனன் அவர்களையே சாரும்.

ஓராண்டு காலம் அரசினர் பொறியியற் கல்லூரியில் உதவி இரசாயன ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய பண்டிதர் அவர்கள் 1917ம் ஆண்டின் மாழ் - புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியில் ஒர் அறிவியல்துறை ஆசிரியராக அமர்ந்தார்.

அங்கு மாணவர்களுக்கு அறிவின்பத்தை அள்ளிக் கொடுத்து கொண்டிருந்த அதே வேளையில், தமிழையும் வன்டன் பல்கலைக்கழகத்தாரின் பி. எஸ் சி தேர்வுக்குத் தயார் செய்து அதிலும் வெற்றி பெற்றார்.

தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் தன்னிகரற்ற புலமையோடு விளங்கிய அறிஞர் மயில்வாகனன் அவர்களை மரணிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியின் அதிபர் பதவி தேடி வந்தது. பணி யாற்றும் ஒரே நோக்கத்தோடு அப்பதனியை ஏற்றுக் கொண்ட அறிஞரின் உள்ளம் தூய்மையான துறவறத்தைச் சூய்க்க விரும்பிய போது சமயசமரசத்தை உலகிற் குப் போதித்த சாது மூர் இராமசிருஷ்ணரின் சாந்தமான முகமே அவர் உள்ளத்தில் நிறைந்தது.

1922 ல் சாதுவின் சங்கத்தில் (இராமசிருஷ்ணமிடன்) இரைஷந்து, இறைபணி ஆற்றும் பொருட்டு தமிழகம் சென்ற பண்டிதர் மயில்வாகனனுக்கு ‘பிரபோதசைதங்யர்’ என்னும் பிரமசாரியப் பெயரை அங்குள்ள மடாலயத்தார் வழங்கி மகிழ்ந்தார்கள். அதன்பின், 1924 ம் ஆண்டில் சுவாமி சிவநந்தாவின் திருவாயால் ‘விபுலானந்தர்’ என்னும் துறவறப் பெயரைப் பெற்றுத் தம் வாழ்வில் துலங்கலானார்.

ஆக, ஐம்பத்தைந்து ஆண்டுகளே இவ்வுலகில் வாழ்ந்த சுவாமி விபுலாநந்தர் ஆற்றிய பலவேறு துறை சார்ந்த பணிகள் அளவில். தமிழ்நால்கள் அனைத்தையுமே இந்த தபவி ஆழமாகப் பயின்றிருந்தார் என்பதற்கு அவர், 1939-ம் ஆண்டில் கல்முனையில் நடைபெற்ற ஆசிரியர் விடுமுறைக் கழகத்தினுக்குத் தலைமை தாங்கி ‘இலக்கியம் கற்றலும் இலக்கியச் சுவையில் ஈடுபடலும்’ என்பது பற்றி ஆற்றிய உரையே தக்கதொரு சான்றாக விளங்குகிறது.

இவ்வாறு தமிழ் இலக்கியப் புலமை உலகில் தலை நியிர்ந்து நின்ற சுவாமிகளின் கற்றல் உள்ளம், ஆங்கில இலக்கியக்கடலின் ஆழத்தையும் அளந்து அதில் தினைத்து

மகிழ்ந்தது என்பதை, இமயமலைச் சாரவிலே மாயாவதித் தவப்பள்ளியில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தபோது, 'ஆங்கில வாணி' என்ற தலைப்பில் அவர் எழுதிய அருமையான கட்டுரையொன்று நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

ஆங்கில இலக்கியக் கவிஞர்களையும் அவர்தம் படைப்பு களையும் நமக்கு அறிமுகப்படுத்தும் அவ்வழகிய கட்டுரை 'மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள் சொல்வதிலோர் மகிழ்மையில்லை' என்னும் மகாகவி பாரதியின் வாக்கை உணராத அக்காலத்து தமிழ் அறிஞர்களுக்கு (என், இன்றும் கூட) அளிக்கப்பட்ட சாட்டை அடி என்றால் மிகையாகாது.

ஆங்கில இலக்கியவாணின் ஆதவனாகவே பிரகாசிக்கும் சேக்ஸ்பீயர் (Shakespeare); தமது இரண்டு கணகளையும் இழந்த பின்பே 'பறடைஸ் லொஸ்ட்' (paradise Lost) என்ற மகாகாவியத்தை எழுதிப் புகழ் பெற்ற மில்ரன் (Milton); அழகு எப்போதும் ஆனந்தத்தையே அளிக்கும் (a thing of Beauty is a joy for ever) எனும் அரிய தத்துவத்தைத் தந்தவனும், இளவயதிலேயே இயற்கை எய்தியவனுமாகிய கீற்ஸ் (Keats); மகாகவி பாரதியின் மனதைக் கவர்ந்த ஆங்கிலக் கவிஞர்களுள் ஒருவனான ஷெல்வி (Shelly); புரட்சியின் வடிவமாகத் திகழ்ந்த பைரன் (Byron) இயற்கையின் கவிஞர்கள் எனும் பெயர் பெற்ற வேட்ஸ்வோர்த் (Words worth); விக்ரோநியா மகாராணியின் காலத்தில் பெரும் புகழோடு விளங்கிய ரெனிசன் (Tenny son); இலக்கியப் பணியிலே தம வாழ்வின் பெரும் பகுதியைச் செலவழித்தவனும் ரெனிசனின் நண்பனுமான தொபட் பிறவுணிங் (Robert brownning); கவிஞர்கள் பைரன் காலத்தவரும் கவிதையிலும் தம கைவண்ணத்தைக் காட்டிச் சிறப்பெய்திய வனுமாகிய வாவிரர் ஸ்கொட் (Walter scott) முதலான ஆங்கில இலக்கிய கர்த்தாக்களைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்கு தந்த அடிகளார் 'பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்

களைத் தமிழ் மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும்' என்ற பாரதியின் களைவ நனவாக்கியவர் என்பதில் ஐயவில்லை.

அருந்தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் ஊறித் திளைத்த அடிகளார் இளவயதிலேயே இனிமைமிகு கவிதைகளையும் படைத்து மகிழ்ந்தவர். தமது 23 வது வயதிலேயே அவர்யாத்த 'குருவணக்கப்பாடல்' இதற்கோர் எடுத்துக் காட்டென்னாம். அதே, கால கட்டத்திலேயே, கணேச தோதத்திர பஞ்சகம், கதிரையம்பதி மாணிக்கப்பிள்ளையார் இரட்டை மணிமாலை, சுப்பிரமணிய சுவாமிகள் இரட்டைமணி மாலை ஞாவேன் நவமணிமாலை ஆதிய நூல்களை ஆக்கிப் புகழ் பெற்றார் கவிஞர் மயில்வாகனன் அவர்கள்.

இவை தவிர, அடிகளார் படைத்த தனிப்பாடல்கள் பல அவற்றுள் 'ஈசனுவகுகும் மலர்' 'கங்கையில் விடுத்த ஒலை, 'அங்பு' ஆகிய தலைப்புக்களில் அமைந்த பாடல்கள் எளி மைக்கும் இனிமைக்கும் கிபயர் போனவை.

கடிய சொற்களால் மட்டுமன்றி, கவிஞர் பாரதியைப் போல், எனிய சொற்களைக் கொண்டும் கவிதை மாலை புனைய முடியுமென்பதைக் காட்டுவதைப் போல் அமைந்த மேற்படிச் செய்யுட்கள் காலத்தை வென்று வாழக் கூடியவை.

அடிகளாரின் வசனநடை அவர் வரழந்த காலத்தை ரூட்டியது என்னாம். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் நன்கு பரிசு சூயம் பெற்றிருந்த பலராலும் பின்பற்றப்பட்டு வந்த அந்தஸ்தயினனயே அடிகளாரின் காலத்தில் வசழந்தவர்களும், அவர்த்தம் நன்பர்களுமான அறிஞர்கள், வெள்ளக்கால் சுப்பிரமணிய முதலியார், நாவலர் ச. சோமசுந்தர பாரதியார் நவநீத கிருஸ்ண பாரதியார் முதலாணோரும் கையாண்ட ஜரி என்பதைக் கற்றவர்கள் அறிவர்.

படிப்பாளியாகவும், படைப்பாளியாகவும் துலங்கிய சுவாமி விபுலாநந்தர், பத்திரிகை ஆசிரியராகவும், சிறந்த

மொழி பெயர்ப்பாளரங்கவும் திகழ்ந்தவர். தமது துறவுற வாழ்க்கையின் ஆரம்ப காலத்தில் மு' இராமகிருஸ்ன விஜயம் என்னும் தமிழ்ச் சஞ்சிகைக்கும், வேதாந்தசீகரி என்னும் ஆங்கில சஞ்சிகைக்கும் ஆசிரியராக இருந்தது போலவே, இமயமலைச் சாரவில் தப வாழ்வை மேற்கொண்டிருந்த போது 'பிரபுத்த பாரத' என்னும் ஆங்கிலத் திங்கள் இதழின் ஆசிரியராகவும் பிரகாசித்தார்.

பத்திரிகை, சஞ்சிகை ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்து பலரின் பாராட்டுதல்களையும் பெற்ற அடிகளாரின் பல்வேறு துறை சார்ந்த படைப்புக்களை மொடேன்றிவிஷு (Modern Review) செந்தமிழ் (மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க மாத சஞ்சிகை), தமிழ்ப் பொழில் (கந்தைத் தமிழ்ச் சங்க மாதச் சஞ்சை) செந் தமிழ்ச் செல்வி, கலைமகள், ஈழகேசரி ஆகிய பத்திரிகைகள் பெருமையோடு வெளியிட்டு வந்தன.

தூய துறவியாகி சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்து, மக்கள் தொண்டுக்கே தன்னை முற்றாக அரப்பணித்துக் கொண்ட அடிகளாரின் புகழ் அலிலமெங்கும் பரவிய வேளையில், தமிழகத்து அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் அவர் தலையில் முதற் தமிழ்ப் பேராசிரியர் என்னும் முத்து மகுடத் தைச் (1931) சூட்டி மகிழ்ந்தது. இதே போன்று இலங்கைப் பல்கலைக் கழகமும் தனது முதற் தமிழ்ப் பேராசாளாகத் தவத் திருவாளரயே தாள் பணிந்து ஏற்றுக் கொண்டது மூலம் (1943) அது தன்னையே, பெருமைப்படுத்திக் கொண்டது.

இசையாராய்ச்சித் துறையே அடிகளாரின் இதயமாயிருந்தது என்பதை யாவரும் அறிவார். இந்த விடுதல் அறியா விருப்பமே, அவரது இணையறந் படைப்பான யாழ் நாளினை ஆக்குவதற்குத் தொண்டு கோலாய் இருந்திருக்கலாம். தேவாபப் பாடல்களும், இசை நாடகச் சூத்திரங்களும் புற வுறுப்பாக அமைந்த யாழ் நூல், பாயிரவியல் முதலாக ஒழிபியலீராக ஏழு இயல்களையுடையது. சிலப்பதிகாரத்து

அரங்கேற்றுக்காதையை நிலைக்களனாகக் கொண்டு சிருட் டிக்கப்பட்ட இச் சிரஞ்சினிப் படைப்பு அடிகளார் தமிழ் கூறும் நல்லுவல்கிற்கு அளித்த அருமைபெரும் கொடையேயாகும். இசைத்தமிழில் அடிகளார் அதிக ஈடுபாடு கொண்டிருந்த போதும், முத்தமிழில் ஒன்றான நடக்கத் தமிழழையும் மறவாமல் மதங்களுமானின் தில்லைத்திருந்தனம் ஆகிய அனிகலங்களையும் வழங்கி அதனை அலங்கரித்திருக்கின்றார் என்பதை நாம் இவ்விடத்தில் நினைவு கூருதல் நன்றாகும்.

இசை ஆராய்ச்சியில் தமமையே முற்றாக இழந்து விட தனால் அன்னாமலைப் பல்கலைக் கழகத்துத் தமிழப் பேராசிரியர் பதவியை விட்டு விலகிய அடிகளார், தமது கவனம் முழுவதையும் அத்துறையிலேயே செலுத்தினார். தஞ்சாவூர் இராவு சாகிப் மு. ஆபிரகாம் பண்டிதர் (1859 - 1919) அவர்களால் தொடக்கப்பட்ட தமிழிசை ஆராய்ச்சித் துறையியில் தவத்திரு. விபுலாநந்தர் காட்டிய அதித் ஆரவத்திற்கு 1930 க்குப் பின் தமிழ்நாட்டில் உருவான தமிழிசை இயக்கத்தின் வேகமான வளர்ச்சியும் ஒரு காரணம் என்றார். எனினும் மட்டக்களப்புத் தயிழுகத் தின் பாடும் மீன் இசையே, அடிகளாரின் இசை ஆராய்ச்சிக்கு உந்து சக்தியாக இருந்தது என்பார், எனது தமிழாசிரியர் களில் ஒருவரும் தமிழ்நின்றுமான வித்துவான், பண்டிதர் திரு. வி. சி. எந்தையா B. O. L. அவர்கள்.

காரணம் எதுவாக இருந்த போதும் தமிழிசையில் அடிகளாருக்கிருந்த காகமும் அவரது அயரா உழைப்புமே இத்தகைய வரலாற்றுச் சாதனைக்கு உந்து சக்தியாக இருந்தன என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை.

பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் நல்ல பாண்டித்தியமும், ஈடுபாடும் கொண்ட அடிகளார், புதுமை இலக்கியத்தையும் புறக்கணித்தவர்கள். இதற்குச் சான்றாக விளங்குவது பாரதி கலிதையில் அவருக்கிருந்த பற்றும் பிணைப்பும். கற்றவர்

போற்றுவது 'கவித்தொகை' முடிவில் - 'கண்ணன் பாட்டு தான் என்று அடித்துக் கூறிய அடிகளார் அண்ணமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தாம் அடியெடுத்து வைத்ததும் அங்கு பாரதி கவிதைக்கு அரியாசனம் அளித்துப் போற்றினார்.

இவ்வுண்மையை, அடிகளாரின் மாணவர்களில் ஒருவரான பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் சுப்பிரமணிய பாரதியார் எழுதிய பாட்டுக்கள் யாவும் மிகுந்த உணர்ச்சியுடன் முன்னேற்றமான கருத்துக்களைப் பொதிந்துள்ளனவாப் பிருந்தாலும், இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்றறிந்த பண்டிதர்கள் அவை பழைய யாப்பமைத்தோடும் தமிழ் மரபோடும் முற்றப் பொருந்தாமையின் அவை உண்மையான தமிழ்க் கவிதைகளைல் என வெறுத்தனர். அப் பாடல்களுக்குரிய மேலான சிறப்பையும் கொடுக்க மறுத்தனர். ஆனால், அடிகளார் அண்ணாமலை நகர் அடைந்த போது அங்கு பாரதி கழகம் என்ற ஒரு சங்கமும் கூட்டி, அப்பாடல்களை இசையறிந்த புலவரைக் கொண்டு இசையுடன் பாடுவித்தார். அதன் பின்னரே பாரதியார் புகழும், பாட்டுக்களும் தமிழ் நாடுடங்களும் ஏற்படன. தேடாதிருந்த பாரதியாரைத் தமிழ் உலகம் கணம் பண்ண வைத்த பெருமை விபுலாநந்த அடிகளுக்கே உரித்தாகும்' என்று கூறுவதிலிருந்து தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

அடிகளரின் பண் மொழிப்புலமை தமிழ் இலக்கியத் துறையில் புதியதோர் முயற்சியில் வரவைப் புத வைத்தது. 'ஒப்பியல் நோக்கு' எனும் அப்புத்துறையின் முன்னோடிகளில் ஒருவராக அடிகளார் விளங்குகின்றார் என்பதை அவரின் ஆங்கிலவாணி என்னும் கட்டுரை மட்டுமன்றி அவர்களால் அவ்வப்போது எழுதப்பட்ட இலக்கியச்சுவை, கவியும் சால்பும், வண்ணமும் வடிவும், ஐயமும் அழகும், நிலவும் பொழிலும், இயவிசை நாடகம், யாழ்நால், மேற்றிசைச் செல்வழி, சோழ மண்டலத் தமிழும் ஈழ மண்டலத் தமிழும் ஆகிய கட்டுரைகளும் ஆன செய்கின்றன.

ஆராய்ச்சித் துறையிலும் எழுத்துவகிலும் ஓர் அரசனைப் போல் விளங்கிய அடிகளார் கல்விப்பணியைத் தம் இரு கண்களாகவே கருதியவர். இவ்வணர்வின் வெளிப்பாடாகவே மட்டக்களப்பில் அவரால் அமைக்கப்பட்ட சிவாநந்த வித்தி யாலயம், விவேகாநந்த மகளிர் பாடசாலை, வண்ணை வைத்திஸ்வர வித்தியாலயம், திருக்கோணமலை இந்துக் கல் லூரி, கரைதீவு சாரதா வித்தியாலயம் ஆகிய கலைக் கோயில்கள் கலங்கரை விளக்கங்களாகப் பிரகாசிக்கின்றன.

தமது குறுகிய கால வாழ்க்கையில் தரணியே மெச்சம் விதத்தில் எத்தகைய ஆர்ப்பாட்டமுறின்றி, அமைதியாக அரும்பணி பல ஆற்றிய அடிகளாரின் உள்ளம் உண்மையிலேயே உலகளாவியது.

ஓர் இந்த சமயத் துறவியாக இருந்த போதும் தமிழும் சைவமும் வளர்த்த வேறு அறிஞர்கள் சிலர் போலன்றி சமய சமரசத்தில் ஆழந்த நம்பிக்கை கொண்டிருந்தவர் சுவாமி விபுலாநந்தர்.

இது போன்றே பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவர்கள், தமிழ்க்காதல் அடிகளாரை ஆட்கொண்டிருந்த போதும் அது அளவாகவே இருந்தது; காதல் வெறியாக மாறவில்லை. என்று விதந்து போற்றியதற்கும் அடிகளாரின் விசாலமான உலகப் பார்வையே காரணம்.

அடிகளாருக்கு இந்தப் பரந்த மனப்பரண்மை ஏற்பட்ட தற்கு அவர் பிறந்த மண்ணே முதற் காரணம் என்பதில் ஜயமில்லை. ஏனென்றால் மட்டக்களப்பு மன்னியல்பாகவே இளகும் தன்மை வாய்ந்தது. சாதி சமயப் பூசல்களால் சல்லடை போடப்படாத பூமி அது. அனைவரையும் அனைத்து மகிழும் இயல்பும், ஒரு மனவாத உணர்வும் (Unanimity) அதன் தனி உடைமை இருக்கமான சமயச் சடங்குகளுக்கு (Rituals) முக்கியத்துவம் கொடுக்காத இறைப்பற்று மிக்க மக்கள் வாழும் தேசம் அது.

இந்த மண் வாசனையே மட்டக்களப்பையும் இமய மலைச் சாரலையும் ஒன்றாக நோக்கும் உள்ளத்தை அடிகளாருக்கு அளித்திருக்க வேண்டும்.

மேலும் அடிகளாரின் ஆரம்ப கால ஆசிரியர்களாக இருந்த மூவரும் மூன்று வேறு சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள் கத்தோலிக்க சமயத் துறவியான தவத்திரு - பொனல் (Fr. Bonnel), மெதடிஸ்ற் கிறிஸ்தவரான குஞ்சித் தம்பி ஆசிரியர், சைவப் பழமான வைத்திலிங்க தேசிகர் முதலான சான்றோரின் தெய்டர்பும் அடிகளார் ஒரு சமய சமரா ஞானியாக உயர் வழி சமைத்துக் கொடுத்தது என்று தமிழறிஞர் திரு வி. சி. கந்தையா அவர்கள் எடுத்து வைத் துளின கருத்தும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய தொன்றாகும்.

தமிழோடும், தாம் வாழ்ந்த சமுதாயத்தோடும் தம்மை முற்றாக இணைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்த அடிகளார் 1947 - ம் ஆண்டு ஆடித் திங்கள் 19 - ம் திகதி உயிர் நீத்தபோது, தமிழ் உலகமே கண்ணீர் விட்ட முதல் தது. 1947 - ம் ஆண்டு ஆணித்திங்கள் 20 - , 21 - ம் நாட்களில் காந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்து ஆதாவில் திருக்கொள்ளம் பூதாரித் திருக்கோயிலில் ஆளுடைப் பிள்ளையார் முன்றிலில் ‘யாழ் நூல்’ அனைத்து உள்ளங்களும் பாராட்டும் விதத்தில் அரங் கேற்றப்பட்டபோதே உடல் தன்றிருந்த அடிகளார் அதைப் பற்றிச் சிறிதும் அக்கறை கொள்ள மால் தமது அறிய படைப்பை (யாழ் நூல்) ஆங்கிலத்தில் பெயர்க்குப் பூயற்சியில் ஈடுபடலானார். இம் பூயற்சியோடு வேறு சில இலக்கியப் பணிகளிலும் தம் கவனத்தை அவர் திருப்பியிருந்த நோத்தி வையே ஏதிர்பாரத இந்த ‘இடு’ ஒவ்வொரு தமிழன் மீதும் விழுந்தது.

தமிழ் மொழிப்பற்று, தாம் சார்ந்த மதக்கோட்பாடுகளில் வைத்திருந்த ஆழமான நக்பிக்கை சமய சமரா நோக்கு - சமுதாயப் பணி, இலக்கியச் சுலவ் தேடும் இதயம்

இந்த உணர்வுகளின் மொத்த வடிவமாகத் திகழ்ந்த சுவாமி விடுவச நந்தர் அவர்களை தான் பெற்றெடுத்த தெண்ணி மட்டக்களப்புத்தாய் நிச்சயம் மகிழ்ச்சியடைவரள் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?

ஆதாரம்:

1. 'மட்டக்களப்புத் தமிழகம்'
சமுகேசரி பொன்னையா நினைவு வெளியீட்டு மன்றம்,
1964.
2. வித்துவான், பண்டிதர், வி. சி. கந்தையா, B. O. L.
2. விபுலாநந்தக் கவி மஸர்
முரீலங்கா புத்தகாலை, யாழ்ப்பாணம். 1965.
அருள் செல்வநாயகம்.
3. இலக்ஷியக் கட்டுரைகள்
கல்வி வளரியீட்டுத் தினைக்களம், 1973.
உயர்திரு. விபுலாநந்த அடிகள்
4. பண்பாடு (பருவ இதழ், 1991 ஆகஸ்ட்.)
இந்து சமய, கலாசார அலுவல்கள் தினைக்களம்.
5. AN OUTLINE HISTORY OF ENGLISH
LITERATURE
B. I. PUBLICATIONS, BOMBAY, 1970
WILLIAM HENRY HUDSON.
6. விபுலாநந்த அடிகள்
ஸவுசித்தாந்த நூற் பதிப்புக் கழகம், சென்னை,
டி. ரி. செல்வநாயகம்

An
Eminent Scholar,
With
Spiritual Valour

The land of milk and honey
Flowing like water in plenty
Where the Fishes sing
While the moon shines to its swing.

The sea - Coast and the bank of the river
Are beautified by the grove for ever
Ever - green our ancient land is
Filled with fields, meadows, and bushes.

A scholar, prolific writer and a lover of art
As he was, earned the fame, when nobody thought
Born in a hamlet, situated in the north of East
On the 27 - th of march, in the year of 1892 -
we boast.

Kalmunai had been the cradle of his learning
The zeal he cherished for studies was really
burning
He too experienced the modern christian formation
At St. Michael's College - it was a foundation.

In several schools he taught as a reverend guide
One of them was, St. Patrick's we beam with pride
Universities in India and Ceylon were honoured
by his entrance
The first man he was to head the Tamil department
a Colourful presence.

To the west he showed the dignity of Tamil
through his writing
His poems on diverse themes are worth reciting
He loved irrespective, all languages as his own
The same he did with religions - he never frowned.

From English literature, its he who gave us the
pearl
Then only the Tamil Scholars were able to see the
world
Comparitive Studies in Tamil, pioneered by him - a
remarkable feat
He accomplished noboday was able to beat
So near to his heart was religious education
Therefore he bowed to toil with a sense of
dedication.

'YARLNOOL' his magnum opum-is a shining crown
On the head of 'THAMIL THAI' its really a renown
A man of God he was, lived for common Cause
Left only literary treasure and memoirs - a rich purse
Shivananda Vidyalaya Called his 'Santhi Nihethan'
in his land
Stands as his living memorial - we hold hand.

THE
CATHOLIC
CHURCH

is a body of people who have been converted
from other religions, or from no religion, to our
own; and it is a body of people who have
been made Christians by the grace

of God, through the instrumentality of the
Apostles, and through the instrumentality of
the Holy Ghost, through the instrumentality
of the sacraments, and through the instrumentality

of the saints, and through the instrumentality of
the angels, and through the instrumentality of
the saints, and through the instrumentality of
the angels, and through the instrumentality of

the saints, and through the instrumentality of

இறைவன்
விரும்பும்
இனிய மலர்

வெள்ளை நிற மர்லிங்கேயா வேறிறந்த மாமலீரோ
வள்ளை வட்டினைக்கு வாய்ந்த மலரெதுவோ?
வெள்ளை நிறப் பூவுமலை வேறிறந்த மலருமல்ல
உள்ளக கமல மடி உத்தமஸார் வேண்டுவது.

காப்பவிழந்த நாயாறுயோ கழுதீ மலர்க் கொடையோ
மாப்பிள்ளாயாப் பந்தவர்க்கு வாய்ந்த மலரெதுவோ
காப்பவிழந்த மலருமல்ல கழுதீத் தொடையுமல்ல
கூப்பிய ஈக்காந்தநாடி கோமகனம் வேண்டுவது.

பாட்டுவி சே பொற் கொன்றையோ பாரிஸ்லாக கற்பக்கேம
வாட்டமுறாதவர்க்கு வாய்ந்த மலரெதுவங்கா
பாட்டுவி சேர் கொன்றாறுயலை பாரிஸ்லாப் பூவுமலை
நாட்டவிழி தெய்தலடி நாயகனார் வேண்டுவது.

— எவாயி விபுலாநந்தர்